

ระเบียบสากลว่าด้วยจรรยาบรรณ สำหรับการท่องเที่ยว

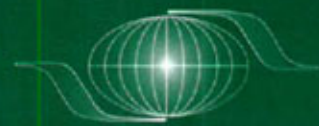
GLOBAL CODE OF ETHICS FOR TOURISM

สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว
Office of Tourism Development

UNITED NATIONS

WORLD TOURISM ORGANIZATION

A/RES/56/212

ข้อมติที่ได้รับการรับรอง โดยสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติ

21 ธันวาคม 2544

ระเบียบสากลว่าด้วยจรรยาบรรณสำหรับการท่องเที่ยว

Resolution adopted by the General Assembly

21 December 2001

Global Code of Ethics for Tourism

The General Assembly,

Recalling its resolution 32/156 of 19 December 1977, by which it approved the Agreement on Cooperation and Relationships between the United Nations and the World Tourism Organization,

Reaffirming paragraph 5 of its resolution 36/41 of 19 November 1981, in which it decided that the World Tourism Organization might participate, on a continuing basis, in the work of the General Assembly in areas of concern to that organization,

Recalling the Manila Declaration on World Tourism of 10 October 1980 adopted under the auspices of the World Tourism Organization,¹ the Rio Declaration on Environment and Development² and Agenda 21³ adopted at the United Nations Conference on

สมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติ

โดยอ้างถึงข้อมติของสมัชชาฯ ที่ 32/156 เมื่อ วันที่ 19 ธันวาคม 2520 ซึ่งทางสมัชชาฯ ได้ให้ความเห็นชอบต่อความตกลงว่าด้วยความร่วมมือและความสัมพันธ์ระหว่างองค์การ สหประชาชาติและองค์การการท่องเที่ยวโลก

โดยยืนยันความในวรรค 5 ของข้อมติสมัชชาฯ ที่ 36/41 ณ วันที่ 19 พฤศจิกายน 2524 ซึ่งทางสมัชชาฯ ได้ลงความเห็นให้องค์การการท่องเที่ยวโลกเข้าร่วมในงานของสมัชชาฯ อย่างต่อเนื่องในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับองค์การฯ

โดยอ้างถึงคำประกาศกรุงมนิลาว่าด้วยการท่องเที่ยวโลก เมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2523 ซึ่งได้รับการรับรองภายใต้การสนับสนุนขององค์การการท่องเที่ยวโลก คำประกาศกรุงริโอว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา และแผนปฏิบัติการ 21 ข้อ ซึ่งได้รับการรับรองโดยที่ประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2535 และคำวินิจฉัยคำประกาศกรุงอัมมันว่าด้วยสันติภาพผ่านการท่องเที่ยว ซึ่งได้รับการรับรองโดยที่ประชุมสุดยอดโลกว่าด้วยสันติภาพผ่านการท่องเที่ยวเมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน 2543

โดยได้พิจารณาว่า ในการประชุมครั้งที่ 7 ของคณะกรรมการสิทธิการว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งมีขึ้นเมื่อเดือนเมษายน 2542 คณะกรรมการสิทธิการ ได้แสดงความสนใจในเรื่องระเบียบสากลว่าด้วยจรรยาบรรณสำหรับการท่องเที่ยว และได้เชิญให้องค์การการท่องเที่ยวโลกพิจารณาให้กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิสำคัญๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดทำระเบียบสากล

Environment and Development on 14 June 1992, and taking note of the Amman Declaration on Peace through Tourism adopted at the Global Summit on Peace through Tourism on 11 November 2000,⁴

Considering that the Commission on Sustainable Development, at its seventh session, held in April 1999, expressed interest in a global code of ethics for tourism and invited the World Tourism Organization to consider the participation of informed major groups in the development, implementation and monitoring of its global code of ethics for tourism,⁵

Recalling its resolution 53/200 of 15 December 1998 on the proclamation of 2002 as the International Year of Ecotourism, in which, inter alia, it reaffirmed Economic and Social Council resolution 1998/40 of 30 July 1998, recognizing the support of the World Tourism Organization for the importance of ecotourism, in particular the designation of the year 2002 as the International Year of Ecotourism, in fostering better understanding among peoples everywhere, in leading to greater awareness of the rich heritage of various civilizations and in bringing about a better appreciation of the inherent values of different cultures, thereby contributing to the strengthening of world peace,

ว่าด้วยจรรยาบรรณ/สำหรับการท่องเที่ยว การนำระเบียบดังกล่าว มาปฏิบัติ และการติดตามดูแลการปฏิบัติตามระเบียบดังกล่าว

โดยอ้างถึงข้อมติของสมัชชาฯ ที่ 53/200 ณ วันที่ 15 ธันวาคม 2541 ว่าด้วยการประกาศในปี 2545 เป็นปีสากลแห่งการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Ecotourism) ซึ่งนอกเหนือจากเรื่องอื่นๆ แล้ว สมัชชาฯ ได้ยืนยันมติของคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมที่ 1998/40 ณ วันที่ 30 กรกฎาคม 2541 ที่ตระหนักถึงการที่องค์การการท่องเที่ยวโลก ได้สนับสนุนความสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การกำหนดในปี 2545 เป็นปีสากลแห่งการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ดังกล่าว ในการเสริมสร้างความเข้าใจที่ดีขึ้นระหว่างชุมชนทุกแห่ง ในการเสริมสร้างความตระหนักถึงมรดกอันหลากหลายของอารยธรรมต่างๆ และในการเห็นคุณค่าของค่านิยมประจำวัฒนธรรมต่างๆ อย่างกว้างขวางขึ้น ซึ่งทั้งหมดนี้จะช่วยเสริมสร้างสันติภาพของโลกได้

โดยตระหนักถึงแง่มุมและบทบาทอันสำคัญของการท่องเที่ยว ในฐานะที่เป็นเครื่องมือที่สร้างสรรค์ที่จะช่วยบรรเทาความยากจนและทำให้คุณภาพชีวิตดีขึ้น โดยตระหนักว่าการท่องเที่ยวมีศักยภาพ ที่จะสามารถช่วยส่งเสริมการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคม โดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนา รวมทั้งถึงการเป็นพลังอันสำคัญที่จะช่วยเสริมสร้างความเข้าใจระหว่างประเทศ สันติภาพ และความเจริญรุ่งเรือง

1. รับทราบด้วยความสนใจระเบียบสากลว่าด้วยจรรยาบรรณ สำหรับการท่องเที่ยว ที่ได้รับการรับรองในการประชุมครั้งที่ 13 ของสมัชชาใหญ่องค์การการท่องเที่ยวโลก ซึ่งได้วางกฎเกณฑ์ต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวและเพื่อเป็นการป้องกันอันมีผู้มีส่วน

ได้เสียทั้งหลายในภาคการท่องเที่ยว โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะช่วยลดผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อมและมรดกทางวัฒนธรรมให้มากที่สุด แต่ในขณะเดียวกันก็ให้การท่องเที่ยวก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยการช่วยสนับสนุนการพัฒนาแบบยั่งยืน การบรรเทาความยากจน ตลอดจนการก่อให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างชาติต่างๆ

2. ย้ำถึงความจำเป็นที่จะต้องสนับสนุนให้การท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีความรับผิดชอบและไม่เป็นภัยต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะประกอบขึ้นต่อสังคมในทุกๆ ส่วน

3. เชิญชวนให้รัฐบาลประเทศต่างๆ และผู้มีส่วนได้เสียทั้งหลาย ในภาคการท่องเที่ยวพิจารณาประมวลเอาเนื้อหาของระเบียบสากลว่าด้วยจรรยาบรรณสำหรับการท่องเที่ยวเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมาย กฎระเบียบหรือหลักเกณฑ์การปฏิบัติในวิชาชีพต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ตามความเหมาะสม และได้รับทราบถึงความพยายามและมาตรการต่างๆ ที่บางประเทศได้ดำเนินการไปแล้วในเรื่องนี้ด้วยความชื่นชม

4. ส่งเสริมให้องค์การการท่องเที่ยวโลกมีการติดตามผลการนำระเบียบสากลว่าด้วยจรรยาบรรณสำหรับการท่องเที่ยวไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ โดยให้ผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องในภาคการท่องเที่ยวเข้ามามีส่วนร่วมในเรื่องดังกล่าว

5. ขอให้เลขาธิการองค์การฯ เป็นผู้ติดตามพัฒนาการต่างๆ ที่เกี่ยวกับการนำข้อมติไปปฏิบัติโดยอาศัยรายงานต่างๆ ขององค์การการท่องเที่ยวสากลโลก และให้รายงานผลต่อสมัชชาในการประชุมครั้งที่ 59

Recognizing the important dimension and role of tourism as a positive instrument towards the alleviation of poverty and the improvement of the quality of life for all people, its potential to make a contribution to economic and social development, especially of the developing countries, and its emergence as a vital force for the promotion of international understanding, peace and prosperity,

1. Takes note with interest of the Global Code of Ethics for Tourism adopted at the thirteenth session of the General Assembly of the World Tourism Organization,⁶ which outlines principles to guide tourism development and to serve as a frame of reference for the different stakeholders in the tourism sector, with the objective of minimizing the negative impact of tourism on environment and on cultural heritage while maximizing the benefits of tourism in promoting sustainable development and poverty alleviation as well as understanding among nations;

2. Emphasizes the need for the promotion of a responsible and sustainable tourism that could be beneficial to all sectors of society;

3. Invites Governments and other stakeholders in the tourism sector to consider introducing, as

appropriate, the contents of the Global Code of Ethics for Tourism in relevant laws, regulations and professional practices, and, in this regard, recognizes with appreciation the efforts made and measures already undertaken by some States;

4. Encourages the World Tourism Organization to promote effective follow-up to the Global Code of Ethics for Tourism, with the involvement of relevant stake-holders in the tourism sector;

5. Requests the Secretary-General to follow up developments related to the implementation of the present resolution based on the reports of the World Tourism Organization and to report thereon to the General Assembly at its fifty-ninth session.

1 A/36/236, annex, appendix I.

2 Report of the United Nations Conference on Environment and Development, Rio de Janeiro, 3-14 June 1992 (United Nations publications, Sales No. E.93.I.8 and corrigenda), vol. I: Resolutions adopted by the Conference, resolution 1, annex I.

3 Ibid., annex II.

4 See A/55/640.

5 See *Official Records of the Economic and Social Council, 1999, Supplement No. 9 (E/1999/29), decision 7/3.*

6 See E/2001/61, annex.

เปรียบเทียบสากลว่าด้วยจรรยาบรรณ สำหรับการท่องเที่ยว

รับรองโดยข้อมติที่ A/RES/406(XIII)

ในการประชุมครั้งที่ 13 ของ

สมัชชาใหญ่องค์การการท่องเที่ยวโลก

(กรุงซานติเอโก ประเทศชิลี

เมื่อวันที่ 27 กันยายน - วันที่ 1 ตุลาคม 2542)

Global Code of Ethics for Tourism

adopted by resolution A/RES/406(XIII)
at the Thirteenth session WTO General
Assembly (Santiago, Chile, 27 September - 1
October 1999).

บทนำ

เราทั้งหลาย ผู้เป็นสมาชิกขององค์การการท่องเที่ยวโลก (ดับเบิลยู ที โอ) ผู้แทนจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทั่วโลก ผู้แทนของรัฐ ดินแดน ธุรกิจ สถาบันและองค์กรต่างๆ ที่ได้มารวมกันในการประชุมสมัชชาใหญ่ที่กรุงซานติเอโก ประเทศชิลี ในวันที่ 1 ตุลาคม 2542 นี้ โดยขออ้างถึงจุดมุ่งหมายตามที่ระบุในข้อ 3 ของธรรมนูญขององค์การการท่องเที่ยวโลก และโดยตระหนักถึงบทบาทที่สำคัญและที่ชี้ขาดขององค์การแห่งนี้ตามที่ได้รับการยอมรับจากสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติ ในการที่จะส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว โดยมุ่งที่จะก่อให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศ สันติภาพ ความเจริญรุ่งเรือง ตลอดจนการเคารพและการปฏิบัติ ตามสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพพื้นฐานต่างๆ ของทุกๆ คน โดยที่หัวหน้าโดยมีค่านึงถึงความแตกต่างในด้านเชื้อชาติ เพศ ภาษาหรือศาสนา

โดยเชื่อมั่นอย่างแน่วแน่นว่าการท่องเที่ยวจะเป็นพลังอันสำคัญที่จะนำไปสู่สันติภาพและก่อให้เกิดมิตรภาพและความ

Preamble

We, Members of the World Tourism Organization (WTO), representatives of the world tourism industry, delegates of States, territories, enterprises, institutions and bodies that are gathered for the General Assembly at Santiago, Chile on this first day of October 1999,

Reasserting the aims set out in Article 3 of the Statutes of the World Tourism Organization, and aware of the "decisive and central" role of this Organization, as recognized by the General Assembly of the United Nations, in promoting and developing tourism with a view to contributing to economic development, international understanding, peace, prosperity and universal respect for, and observance of, human rights and fundamental freedoms for all without distinction as to race, sex, language or religion,

เข้าใจอันดีระหว่างชนต่างชาติทั่วโลก จากการศึกษาที่การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการติดต่อด้านสัมพันธ์กันโดยตรงที่เป็นโดยธรรมชาติ และปราศจากตัวกลางใดๆ ระหว่างชายหญิงที่มีวัฒนธรรมและวิถีชีวิตที่แตกต่างกัน

โดยคำนึงถึงการประเมินผลอย่างกังฉินระหว่างการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การพัฒนาทางเศรษฐกิจและการต่อสู้กับความยากจน ตามที่องค์การสหประชาชาติได้กำหนดไว้เมื่อปี 2535 ในการประชุมสุดยอดว่าด้วยสิ่งแวดล้อม ณ กรุงริโอ เดอ จาเนโร และตามที่ได้แสดงไว้ในแผนปฏิบัติการ 21 ซัย ที่ได้รับการรับรองในการประชุมในครั้งนั้น

โดยได้คำนึงถึงการเจริญเติบโตที่ต่อเนื่องและรวดเร็วของกิจกรรมการท่องเที่ยว ทั้งในอดีตและในอนาคตอันใกล้ ไม่ว่าจะเป็นไปเพื่อการพักผ่อน ธุรกิจ หรือมีจุดประสงค์ทางวัฒนธรรม ศาสนา หรือสุขภาพ และคำนึงถึงผลกระทบอย่างมหากาฬของการท่องเที่ยว ทั้งในแง่ดีและในแง่ลบต่อสิ่งแวดล้อม สภาพเศรษฐกิจและสังคมของทั้งประเทศที่ผลิตและรับนักท่องเที่ยว ต่อชุมชนท้องถิ่นและชนพื้นเมืองต่างๆ ตลอดจน

ต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและการค้าระหว่างประเทศ

โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยวที่แสดงถึงความรับผิดชอบ มีความยั่งยืน และเป็นการท่องเที่ยวที่ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ ในกรอบแห่งสิทธิของทุกๆ คนในการที่จะใช้เวลาว่างเพื่อความรื่นรมย์ หรือเดินทางท่องเที่ยวโดยเคารพต่อสังคมของชนทุกชาติ

แต่โดยมีความเชื่อมั่นว่า อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของโลกโดยรวมจะได้รับประโยชน์อย่างมากหากดำเนินในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อเศรษฐกิจการตลาด รัฐวิสาหกิจ และการค้าเสรี และในสภาพแวดล้อมที่ช่วยก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อความเจริญรุ่งเรืองและการสร้างงาน

โดยถืออย่างถึงศักดิ์ว่า หากมีการประพฤติปฏิบัติตามหลักการและกฎระเบียบบางประการข้างแล้ว การท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบและยั่งยืนจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ควบคู่ไปกับการเปิดเสรีมากขึ้นของเงินตราต่างๆ ที่ควบคุมการค้าและการบริการต่างๆ อันเป็นสภาพที่ครอบคลุมการค้าเงินธุรกิจต่างๆ ในภาคการท่องเที่ยว และยังคงเชื่ออย่างยิ่งด้วยว่า

Firmly believing that, through the direct, spontaneous and non-mediated contacts it engenders between men and women of different cultures and lifestyles, tourism represents a vital force for peace and a factor of friendship and understanding among the peoples of the world,

In keeping with the rationale of reconciling environmental protection, economic development and the fight against poverty in a sustainable manner, as formulated by the United Nations in 1992 at the "Earth Summit" of Rio de Janeiro and expressed in Agenda 21, adopted on that occasion,

Taking into account the swift and continued growth, both past and foreseeable, of the tourism activity, whether for leisure, business, culture, religious or health purposes, and its powerful effects, both positive and negative, on the environment, the economy and the society of both generating and receiving

countries, on local communities and indigenous peoples, as well as on international relations and trade,

Aiming to promote responsible, sustainable and universally accessible tourism in the framework of the right of all persons to use their free time for leisure pursuits or travel with respect for the choices of society of all peoples,

But convinced that the world tourism industry as a whole has much to gain by operating in an environment that favours the market economy, private enterprise and free trade and that serves to optimize its beneficial effects on the creation of wealth and employment,

Also firmly convinced that, provided a number of principles and a certain number of rules are observed, responsible and sustainable tourism is by no means incompatible with the growing liberalization of the conditions governing trade in services

การประชุมสมัชชาใหญ่ขององค์การฯ เมื่อปี 2540 (ณ กรุงอิสตันบูล) องค์การฯ มีเป้าหมายที่จะส่งเสริมให้มีการร่วมงานกันอย่างแท้จริงระหว่างผู้มีส่วนได้เสีย ที่เป็นภาครัฐกับภาคเอกชน ในการพัฒนาการท่องเที่ยวและปรารถนาที่จะให้การร่วมงานอย่างแท้จริงเช่นเดียวกันนี้มีขึ้นอย่างเปิดเผยและสมคูลย์ระหว่างประเทศผู้ผลิตนักท่องเที่ยว รวมทั้งระหว่างอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของทั้งสองฝ่าย

การประชุมสมัชชาใหญ่ขององค์การฯ เมื่อปี 2540 (ณ กรุงอิสตันบูล) องค์การฯ มีเป้าหมายที่จะส่งเสริมให้มีการร่วมงานกันอย่างแท้จริงระหว่างผู้มีส่วนได้เสีย ที่เป็นภาครัฐกับภาคเอกชน ในการพัฒนาการท่องเที่ยวและปรารถนาที่จะให้การร่วมงานอย่างแท้จริงเช่นเดียวกันนี้มีขึ้นอย่างเปิดเผยและสมคูลย์ระหว่างประเทศผู้ผลิตนักท่องเที่ยว รวมทั้งระหว่างอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของทั้งสองฝ่าย

โดยเมื่อยึดถือจุดมุ่งหมายที่ทางองค์การการท่องเที่ยวโลกได้เป็นผู้วางไว้เองตั้งแต่ได้รับรองมติที่ 364/(XII) ใน

การประชุมสมัชชาใหญ่ขององค์การฯ เมื่อปี 2540 (ณ กรุงอิสตันบูล) องค์การฯ มีเป้าหมายที่จะส่งเสริมให้มีการร่วมงานกันอย่างแท้จริงระหว่างผู้มีส่วนได้เสีย ที่เป็นภาครัฐกับภาคเอกชน ในการพัฒนาการท่องเที่ยวและปรารถนาที่จะให้การร่วมงานอย่างแท้จริงเช่นเดียวกันนี้มีขึ้นอย่างเปิดเผยและสมคูลย์ระหว่างประเทศผู้ผลิตนักท่องเที่ยว รวมทั้งระหว่างอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของทั้งสองฝ่าย

โดยเป็นการติดตามผลของคำประกาศกรุงมนิลาปี 2523 ว่าด้วยการท่องเที่ยวโลก และคำประกาศกรุงนิลาปี 2540 ว่าด้วยผลกระทบทางสังคมของการท่องเที่ยว รวมทั้งบัญญัติสิทธิว่าด้วยการท่องเที่ยวและกฎระเบียบสำหรับนักท่องเที่ยวที่ได้รับการรับรองภายใต้การสนับสนุนขององค์การการท่องเที่ยวสากลโลก ณ กรุงโซเฟีย เมื่อปี 2528

แต่โดยเชื่อว่า สารเหล่านี้ควรมีหลักการต่างๆ ในเรื่อง การตีความหมายและการนำไปบังคับใช้มาช่วยเสริมให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งจะเป็นสิ่งผู้มีส่วนได้เสียในการพัฒนาการท่องเที่ยว ทั้งหลายควรจะปฏิบัติตามตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 21

and under whose aegis the enterprises of this sector operate and that it is possible to reconcile in this sector economy and ecology, environment and development, openness to international trade and protection of social and cultural identities,

Considering that, with such an approach, all the stakeholders in tourism development – national, regional and local administrations, enterprises, business associations, workers in the sector, non-governmental organizations and bodies of all kinds belonging to the tourism industry, as well as host communities, the media and the tourists themselves, have different albeit interdependent responsibilities in the individual and societal development of tourism and that the formulation of their individual rights and duties will contribute to meeting this aim,

Committed, in keeping with the aims pursued by the World Tourism Organization itself since

adopting resolution 364 (XII) at its General Assembly of 1997 (Istanbul), to promote a genuine partnership between the public and private stakeholders in tourism development, and wishing to see a partnership and cooperation of the same kind extend, in an open and balanced way, to the relations between generating and receiving countries and their respective tourism industries,

Following up on the Manila Declarations of 1980 on World Tourism and of 1997 on the Social Impact of Tourism, as well as on the Tourism Bill of Rights and Tourist Code adopted at Sofia in 1985 under the aegis of WTO,

But believing that these instruments should be complemented by a set of interdependent principles for their interpretation and application on which the stakeholders in tourism development should model their conduct at the dawn of the twenty-first century,

โดยเพื่อประโยชน์ของสารนี้ มีการนำคำนิยามและการ
 จำแนกประเภทที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมาใช้ โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่งความหมายของคำว่า “ผู้มาเยือน” “นักท่องเที่ยว”
 และ “การท่องเที่ยว” ซึ่งได้รับการรับรองในการประชุม
 ระหว่างประเทศที่กรุงออกตาวา ที่มีขึ้นระหว่างวันที่ 24-28
 มิถุนายน 2534 และได้รับความเห็นชอบในการประชุมของ
 คณะกรรมาธิการทางสถิติขององค์การสหประชาชาติ ครั้งที่ 27
 เมื่อปี 2536

โดยขออ้างอิงสารต่างๆ ดังต่อไปนี้เป็นการเฉพาะ

- ❖ คำปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ณ วันที่ 10 ธันวาคม 2491
- ❖ กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ณ วันที่ 16 ธันวาคม 2509
- ❖ กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิของพลเรือนและสิทธิทางการเมือง ณ วันที่ 16 ธันวาคม 2509
- ❖ อนุสัญญาออร์ซอร์ว่าด้วยการบินส่งทางอากาศ ณ วันที่ 12 ตุลาคม 2472

- ❖ อนุสัญญาอาโกว่าด้วยการบินพลเรือนนานาชาติ ณ วันที่ 7 ธันวาคม 2487 และอนุสัญญาโตเกียว อนุสัญญาเฮก และอนุสัญญามอนทรีออลที่เกี่ยวข้อง ในเรื่องดังกล่าว
- ❖ อนุสัญญาว่าด้วยการอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ใช้ บริการในด้านการท่องเที่ยว ณ วันที่ 4 กรกฎาคม 2497 และพิธีสารในเรื่องดังกล่าว
- ❖ อนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองมรดกทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรมของโลก ณ วันที่ 23 พฤศจิกายน 2515
- ❖ คำประกาศกรุงมนิลาว่าด้วยการท่องเที่ยวโลก ณ วันที่ 10 ตุลาคม 2523
- ❖ ข้อมติที่ประชุมสมัชชาใหญ่องค์การการท่องเที่ยวโลก ครั้งที่ 6 (ณ กรุงโซเฟีย) ซึ่งให้การรับรองประมวลสิทธิ ว่าด้วยการท่องเที่ยวและกฎระเบียบสำหรับนักท่องเที่ยว ณ วันที่ 26 กันยายน 2528
- ❖ อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ณ วันที่ 20 พฤศจิกายน 2532

Using, for the purposes of this instrument, the definitions and classifications applicable to travel, and especially the concepts of “visitor”, “tourist” and “tourism”, as adopted by the Ottawa International Conference, held from 24 to 28 June 1991 and approved, in 1993, by the United Nations Statistical Commission at its twenty-seventh session,

Referring in particular to the following instruments:

- ❖ Universal Declaration of Human Rights of 10 December 1948;
- ❖ International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights of 16 December 1966;
- ❖ International Covenant on Civil and Political Rights of 16 December 1966;
- ❖ Warsaw Convention on Air Transport of 12 October 1929;

- ❖ Chicago Convention on International Civil Aviation of 7 December 1944, and the Tokyo, The Hague and Montreal Conventions in relation thereto;
- ❖ Convention on Customs Facilities for Tourism of 4 July 1954 and related Protocol;
- ❖ Convention concerning the Protection of the World Cultural and Natural Heritage of 23 November 1972;
- ❖ Manila Declaration on World Tourism of 10 October 1980;
- ❖ Resolution of the Sixth General Assembly of WTO (Sofia) adopting the Tourism Bill of Rights and Tourist Code of 26 September 1985;
- ❖ Convention on the Rights of the Child of 20 November 1989;

- ❖ ข้อคิดในที่ประชุมสมัชชาใหญ่องค์การการท่องเที่ยวโลก ครั้งที่ 9 (ณ กรุงบัวโนส ไอเรส) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่ว่าการอำนวยความสะดวกในการเดินทางและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ณ วันที่ 4 ตุลาคม 2534
- ❖ คำประกาศกรูริโอว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา ณ วันที่ 13 มิถุนายน 2535
- ❖ ความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าบริการ ณ วันที่ 15 เมษายน 2537
- ❖ อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ณ วันที่ 6 มกราคม 2538
- ❖ ข้อคิดในที่ประชุมสมัชชาใหญ่องค์การการท่องเที่ยวโลก ครั้งที่ 11 (ณ กรุงโคโร) ว่าด้วย การป้องกันการจัดทำการท่องเที่ยวเพื่อหาบริการทางเพศ ณ วันที่ 22 ตุลาคม 2538
- ❖ คำประกาศกรุงสต็อกโฮล์ม ณ วันที่ 28 สิงหาคม 2539 ว่าด้วยการต่อต้านการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กเพื่อการค้า

- ❖ คำประกาศกรูมนิลาว่าด้วยผลกระทบทางสังคมของการท่องเที่ยว ณ วันที่ 22 พฤษภาคม 2540
- ❖ อนุสัญญาและข้อเสนอแนะที่รับรองโดยองค์การแรงงานระหว่างประเทศในเรื่องที่เกี่ยวกับ การประชุมหลายฝ่าย ข้อห้ามเรื่องการบังคับใช้แรงงานและแรงงานเด็ก การปกป้องสิทธิของชนเผ่าพื้นเมือง และการปฏิบัติอย่างเสมอภาคและการไม่เลือกปฏิบัติในสถานที่ทำงาน

ขอยืนยันสิทธิในการท่องเที่ยวและเสรีภาพในการเดินทางของนักท่องเที่ยว

ขอแสดงความยินดีที่จะส่งเสริมให้มีระเบียบการท่องเที่ยวโลกที่เสมอภาค มีความรับผิดชอบ และมีความยั่งยืน โดยผลประโยชน์ทั้งหลายจากการท่องเที่ยวเช่นที่ว่านี้ จะกระจายไปสู่ส่วนต่างๆ ทั้งหมดของสังคมที่อยู่ในบริบทของระบบเศรษฐกิจระหว่างประเทศแบบเปิดเสรีและขอรับรองหลักการต่างๆ ในระเบียบสากลว่าด้วยจรรยาบรรณสำหรับการท่องเที่ยวอย่างเป็นทางการเพื่อบรรลุซึ่งจุดมุ่งหมายดังกล่าว

- ❖ Resolution of the Ninth General Assembly of WTO (Buenos Aires) concerning in particular travel facilitation and the safety and security of tourists of 4 October 1991;
- ❖ Rio Declaration on the Environment and Development of 13 June 1992;
- ❖ General Agreement on Trade in Services of 15 April 1994;
- ❖ Convention on Biodiversity of 6 January 1995;
- ❖ Resolution of the Eleventh General Assembly of WTO (Cairo) on the prevention of organized sex tourism of 22 October 1995;
- ❖ Stockholm Declaration of 28 August 1996 against the Commercial Sexual Exploitation of Children;

- ❖ Manila Declaration on the Social Impact of Tourism of 22 May 1997;
- ❖ Conventions and recommendations adopted by the International Labour Organization in the area of collective conventions, prohibition of forced labor and child labor, defense of the rights of indigenous peoples, and equal treatment and non-discrimination in the work place;

affirm the right to tourism and the freedom of tourist movements,
state our wish to promote an equitable, responsible and sustainable world tourism order, whose benefits will be shared by all sectors of society in the context of an open and liberalized international economy, and solemnly adopt to these ends the principles of the Global Code of Ethics for Tourism.

การท่องเที่ยวเป็นปัจจัยที่จะนำมาซึ่งความเข้าใจและความเคารพซึ่งกันและกันระหว่างชนชาติและสังคมต่างๆ

1. การทำความเข้าใจและการส่งเสริมค่านิยมทางจริยธรรมทั่วไปของมวลมนุษยชาติโดยยอมรับและเคารพความหลากหลายของความเชื่อทางด้านศาสนา ปรัชญา และศีลธรรม เป็นทั้งรากฐานและผลที่ตามมาของการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบ ฉะนั้นผู้มีส่วนได้เสียในการพัฒนาการท่องเที่ยวและตัวนักท่องเที่ยวเอง ควรจะต้องเคารพต่อขนบธรรมเนียมและหลักปฏิบัติทางสังคมและวัฒนธรรมของชนทุกชาติ รวมทั้งที่เป็นของชนกลุ่มน้อยและชนชนเผ่าพื้นเมือง และเพื่อแสดงถึงการตระหนักในคุณค่าของสิ่งเหล่านี้
2. กิจกรรมการท่องเที่ยวต่างๆ ควรจะดำเนินไปโดยไม่ขัดต่อลักษณะเฉพาะ และขนบธรรมเนียมใดๆ ของภูมิภาคและประเทศที่เป็นเจ้าบ้าน และเคารพต่อกฎหมายหลักปฏิบัติและขนบธรรมเนียมใดๆ ของเจ้าบ้านดังกล่าว

3. ชุมชนที่เป็นเจ้าบ้านอีกทั้งผู้ประกอบการอาชีพต่างๆ ในท้องถิ่นนั้นควรจะทำ ความคุ้นเคยและให้ความเคารพต่อนักท่องเที่ยวที่มาเยือน พร้อมทั้งศึกษาเกี่ยวกับวิถีการดำเนินชีวิต ธรรมเนียม และความคาดหวังของนักท่องเที่ยวเหล่านั้น การให้ความรู้และการฝึกอบรมแก่ผู้ประกอบการอาชีพต่างๆ จึงสามารถช่วยนำไปสู่การต้อนรับที่เป็นมิตร
4. เป็นหน้าที่ของผู้มีอำนาจของทางรัฐที่จะให้ความคุ้มครองแก่นักท่องเที่ยวและผู้มาเยือนรวมทั้งทรัพย์สินบุคคลของคนเหล่านั้น ผู้มีอำนาจของทางรัฐจะต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษในเรื่องความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เนื่องจากอาจมีภาวะเสี่ยงสูงบางประการ ผู้มีอำนาจของทางรัฐควรต้องอำนวยความสะดวกในเรื่องของวิธีการหาข้อมูล การป้องกัน (ปัญหา) ความปลอดภัย การคุ้มครองประกันภัยและความช่วยเหลือตามความจำเป็นของนักท่องเที่ยว การรู้แจ้ง การทำร้าย การลักพาตัว หรือภัยคุกคามใดๆ ที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวหรือผู้ที่ทำงานในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว รวมทั้งการ

(ข้อที่ 1)

Article 1

Tourism's contribution to mutual understanding and respect between peoples and societies

1. The understanding and promotion of the ethical values common to humanity, with an attitude of tolerance and respect for the diversity of religious, philosophical and moral beliefs, are both the foundation and the consequence of responsible tourism; stakeholders in tourism development and tourists themselves should observe the social and cultural traditions and practices of all peoples, including those of minorities and indigenous peoples and to recognize their worth;
2. Tourism activities should be conducted in harmony with the attributes and traditions of the host regions and

countries and in respect for their laws, practices and customs;

3. The host communities, on the one hand, and local professionals, on the other, should acquaint themselves with and respect the tourists who visit them and find out about their lifestyles, tastes and expectations; the education and training imparted to professionals contribute to a hospitable welcome;
4. It is the task of the public authorities to provide protection for tourists and visitors and their belongings; they must pay particular attention to the safety of foreign tourists owing to the particular vulnerability they may have; they should facilitate the introduction of specific means of information, prevention, security, insurance and

จงใจทำลายทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวหรือองค์ประกอบใดๆ ของมรดกทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรมควรจะต้องได้รับการประณามและการลงโทษอย่างรุนแรงภายใต้กฎหมายของประเทศนั้นๆ

5. ในระหว่างท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวและผู้มาเยือนไม่ควรก่ออาชญากรรมใดๆ หรือกระทำใดๆ ที่ถือเป็นอาชญากรรมภายใต้กฎหมายของประเทศเจ้าบ้าน และควรงดเว้นการกระทำใดๆ ที่จะเป็นที่รังเกียจหรือเป็นอันตรายแก่ประชาชนในท้องถิ่นนั้น หรือที่อาจสร้างความเสียหายให้แก่สิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น นักท่องเที่ยวและผู้มาเยือนควรต้องละเว้นจากการค้าขายยาเสพติด

อาวุธยุทโธปกรณ์ วัตถุโบราณ สัตว์หรือพืชคุ้มครองและผลิตภัณฑ์จากสัตว์หรือพืชดังกล่าว รวมทั้งสารใดๆ ที่มีอันตรายหรือต้องห้ามตามกฎหมายของประเทศนั้นๆ

6. นักท่องเที่ยวและผู้มาเยือนมีหน้าที่ที่จะต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับคุณลักษณะต่างๆ ของประเทศที่ตนจะเดินทางมาเยือน แม้กระทั่งก่อนจะออกเดินทางนักท่องเที่ยวและผู้มาเยือนจะต้องตระหนักถึงอันตรายที่อาจมีขึ้นในด้านสุขภาพและความปลอดภัย ซึ่งเป็นธรรมดาเมื่อทำการเดินทางออกนอกสภาพแวดล้อมปกติของตน และจะต้องปฏิบัติตามอย่างระมัดระวังเพื่อช่วยลดความเสี่ยงต่างๆ ดังกล่าวให้น้อยที่สุด

assistance consistent with their needs; any attacks, assaults, kidnappings or threats against tourists or workers in the tourism industry, as well as the wilful destruction of tourism facilities or of elements of cultural or natural heritage should be severely condemned and punished in accordance with their respective national laws;

5. When travelling, tourists and visitors should not commit any criminal act or any act considered criminal by the laws of the country visited and abstain from any conduct felt to be offensive or injurious by the local populations, or

likely to damage the local environment; they should refrain from all trafficking in illicit drugs, arms, antiques, protected species and products and substances that are dangerous or prohibited by national regulations;

6. Tourists and visitors have the responsibility to acquaint themselves, even before their departure, with the characteristics of the countries they are preparing to visit; they must be aware of the health and security risks inherent in any travel outside their usual environment and behave in such a way as to minimize those risks;

การท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่จะนำไปสู่ความพึงพอใจของปัจเจกบุคคลและส่วนรวม

1. การท่องเที่ยวอันเป็นกิจกรรมที่คนโดยมากเห็นว่าเป็นการพักผ่อนและการผ่อนคลาย เป็นกีฬา และเป็นหนทางที่จะเข้าถึงวัฒนธรรมและธรรมชาติ ควรมีการวางแผนล่วงหน้าและดำเนินไปให้เป็นวิถีทางพิเศษที่จะนำมาซึ่งความพึงพอใจของทั้งปัจเจกบุคคลและของส่วนรวม เมื่อมีการท่องเที่ยวด้วยใจที่เปิดกว้างอย่างเพียงพอแล้ว การท่องเที่ยวก็จะเป็นปัจจัยที่หาสิ่งอื่นมาทดแทนมิได้ในการช่วยให้เกิดการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง การยอมรับซึ่งกันและกัน และการรับรู้เกี่ยวกับความแตกต่างที่แท้จริงระหว่างชนชาติและวัฒนธรรมต่างๆ และตระหนักถึงความหลากหลายของความแตกต่างเหล่านั้น
2. กิจกรรมการท่องเที่ยวควรเคารพต่อความเสมอภาคของชายและหญิง กิจกรรมการท่องเที่ยวควรส่งเสริมสิทธิมนุษยชน และยิ่งกว่านั้นควรส่งเสริมสิทธิส่วนบุคคลของกลุ่มคนที่มีความอ่อนแอมากที่สุด ซึ่งได้แก่ เด็ก คนชรา คนพิการ ชนกลุ่มน้อย และชนพื้นเมือง
3. การเอาใจใส่เอาเปรียบมนุษย์ไม่ว่าในรูปแบบใดๆ โดยเฉพาะทางเรื่องเพศ และโดยเฉพาะเมื่อเกิดขึ้นกับเด็ก

เป็นการขัดแย้งต่อจุดมุ่งหมายพื้นฐานของการท่องเที่ยวและไม่ถือเป็นการท่องเที่ยว หากมีการเป็นเช่นนี้เกิดขึ้นตามข้อบังคับของกฎหมายระหว่างประเทศแล้วนั้น การกระทำดังกล่าว จะถูกรับประมาทอย่างถึงที่สุดด้วยความร่วมมือระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง และจะต้องได้รับบทลงโทษโดยไม่มี การประนีประนอมตามกฎหมายของทั้งประเทศเจ้าบ้านและประเทศของผู้ที่กระทำผิดในเรื่องดังกล่าว แม้ว่า การกระทำผิดนั้น จะเกิดขึ้นในต่างแดนก็ตาม

1. การเดินทางที่มีวัตถุประสงค์ทางศาสนา สุขภาพร่างกาย และใจ การศึกษาและการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมหรือภาษาเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่ช่วยก่อให้เกิดประโยชน์อย่างยิ่ง ซึ่งสมควรได้รับการสนับสนุน
5. การนำเอาความรู้เกี่ยวกับคุณค่าในการแลกเปลี่ยน นักท่องเที่ยว ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ที่เกิดจากแลกเปลี่ยนดังกล่าวรวมทั้งภัยร้าย ความเสี่ยงต่างๆ จากการแลกเปลี่ยนนี้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการศึกษาเป็นสิ่งที่เหมาะสมที่ได้รับการสนับสนุน

(ข้อที่ 2)

Article 2

Tourism as a vehicle for individual and collective fulfillment

1. Tourism, the activity most frequently associated with rest and relaxation, sport and access to culture and nature, should be planned and practiced as a privileged means of individual and collective fulfillment; when practiced with a sufficiently open mind, it is an irreplaceable factor of self-education, mutual tolerance and for learning about the legitimate differences between peoples and cultures and their diversity;
2. Tourism activities should respect the equality of men and women; they should promote human rights and, more particularly, the individual rights of the most vulnerable groups, notably children, the elderly, the handicapped, ethnic minorities and indigenous peoples;
3. The exploitation of human beings in any form, particularly sexual, especially when

applied to children, conflicts with the fundamental aims of tourism and is the negation of tourism; as such, in accordance with international law, it should be energetically combated with the cooperation of all the States concerned and penalized without concession by the national legislation of both the countries visited and the countries of the perpetrators of these acts, even when they are carried out abroad;

4. Travel for purposes of religion, health, education and cultural or linguistic exchanges are particularly beneficial forms of tourism, which deserve encouragement;
5. The introduction into curricula of education about the value of tourist exchanges, their economic, social and cultural benefits, and also their risks, should be encouraged;

การท่องเที่ยวเป็นปัจจัยที่จะนำมาซึ่งการพัฒนาที่ยั่งยืน

1. ผู้มีส่วนได้เสียในการพัฒนาการท่องเที่ยวทุกฝ่ายควร จะร่วมกันปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติ เพื่อ ที่จะทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจที่ มีมั่นคง ต่อเนื่อง และยั่งยืน ซึ่งจะสมกับความต้องการ และความมุ่งหวังของชนรุ่นต่างๆ ทั้งในปัจจุบันและใน อนาคตอย่างเท่าเทียมกัน
2. รูปแบบการพัฒนาการท่องเที่ยวรูปแบบใดๆ ทั้งหมด ที่ช่วยในการประหยัดทรัพยากรที่มีค่าและหาได้ยาก โดยเฉพาะน้ำและพลังงาน และช่วยในการป้องกันการกัดเซาะ ของเสียดินมากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ ควรได้รับความสำคัญ มาเป็นอันดับต้น และควรได้รับการสนับสนุนจากผู้มีอำนาจ ของรัฐในระดับท้องถิ่น ภูมิภาค และระดับประเทศ
3. การจัดเวลาท่องเที่ยวให้เหลื่อมกัน และบริหารพื้นที่ ที่มีการหลั่งไหลของนักท่องเที่ยวและผู้มาเยือน โดยเฉพาะที่เนื่องมาจากการลาพักร้อน และช่วงปิดภาคเรียน และการจัดให้มีวันหยุดกระจายกันออกไปมากขึ้น เป็นสิ่งที่ พึงกระทำเพื่อที่จะเป็นการลดผลกระทบของกิจกรรม

การท่องเที่ยวที่มีต่อสิ่งแวดล้อม และเพื่อช่วยเพิ่มผลดีแก่ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจระดับท้องถิ่น

4. ควรมีการออกแบบโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการท่องเที่ยว และการวางแผนกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เอื้อต่อการปกป้อง รักษาผืนดินทางธรรมชาติซึ่งประกอบไปด้วยระบบนิเวศ และความหลากหลายทางชีวภาพ และเอื้อต่อการรักษา คู่มหรงสัตว์และพืชต่างๆ ที่ใกล้จะสูญพันธุ์ ผู้มีส่วน ได้เสียในการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวควรจะต้องบังคับให้มีการควบคุม และจำกัดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ดำเนินอยู่ในพื้นที่ที่มี แนวโน้มดังกล่าวสูง ได้แก่พื้นที่ที่เป็นทะเลทราย ขั้วโลก ภูเขาสูง ชายฝั่งทะเล ป่าดงดิบ หรือพื้นที่ชุ่มน้ำ ซึ่งเอื้อ ต่อการก่อตั้งพื้นที่สงวนทางธรรมชาติและเขตคุ้มครอง
5. การท่องเที่ยวเพื่อชมธรรมชาติและการท่องเที่ยวเชิง นิเวศนิยมเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่ช่วยยกระดับของ การท่องเที่ยวได้อย่างดีถึง แต่โดยมีเงื่อนไขว่าการ ท่องเที่ยวดังกล่าวต้องเคารพต่อมรดกทางธรรมชาติและ ประชาชนในท้องถิ่นและคำนึงถึงความสามารถใน การรองรับนักท่องเที่ยวของสถานที่ท่องเที่ยวนั้นๆ

(ข้อที่ 3)

Article 3

Tourism, a factor of sustainable development

1. All the stakeholders in tourism development should safeguard the natural environment with a view to achieving sound, continuous and sustainable economic growth geared to satisfying equitably the needs and aspirations of present and future generations;
2. All forms of tourism development that are conducive to saving rare and precious resources, in particular water and energy, as well as avoiding so far as possible waste production, should be given priority and encouraged by national, regional and local public authorities;
3. The staggering in time and space of tourist and visitor flows, particularly those resulting from paid leave and school holidays, and a more even distribution of holidays should be sought so as to reduce the pressure of tourism activity on the environment and enhance its beneficial impact on the tourism industry and the local economy;

4. Tourism infrastructure should be designed and tourism activities programmed in such a way as to protect the natural heritage composed of ecosystems and biodiversity and to preserve endangered species of wildlife; the stakeholders in tourism development, and especially professionals, should agree to the imposition of limitations or constraints on their activities when these are exercised in particularly sensitive areas: desert, polar or high mountain regions, coastal areas, tropical forests or wetlands, propitious to the creation of nature reserves or protected areas;
5. Nature tourism and ecotourism are recognized as being particularly conducive to enriching and enhancing the standing of tourism, provided they respect the natural heritage and local populations and are in keeping with the carrying capacity of the sites;

การท่องเที่ยวเป็นผู้ใช้ประโยชน์จากมรดกทางวัฒนธรรมของมนุษยชาติและเป็นผู้ช่วยเพิ่มคุณค่าของมรดกดังกล่าว

1. ทวีติยากรธรรมชาติสำหรับการท่องเที่ยวเป็นมรดกร่วมกันของมวลมนุษยชาติชุมชนที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่สำหรับการท่องเที่ยวมีสิทธิและภาระหน้าที่บางประการต่อเขตพื้นที่นั้นๆ
2. การวางนโยบายและกิจกรรมการท่องเที่ยวควรเคารพต่อมรดกทางวัฒนธรรม โบราณคดี และศิลปะ ซึ่งควรได้รับการคุ้มครองรักษาและการสืบทอดต่อไปยังชนรุ่นหลัง ควรจัดให้มีการดูแลรักษาเป็นพิเศษเพื่อที่จะพิทักษ์และบำรุงรักษา อนุสาวรีย์ สถาปัตยกรรม และพิพิธภัณฑ์ต่างๆ ตลอดจนสถานที่ในประวัติศาสตร์และโบราณสถาน ซึ่งจะต้องเปิดให้นักท่องเที่ยวเข้าชมได้โดยเสรี ควรมีการ

สนับสนุนให้ประชาชนทั่วไปได้เข้าชมทรัพย์สินและอนุสาวรีย์ทางวัฒนธรรมที่ทางเอกชนเป็นเจ้าของโดยต้องเคารพต่อสิทธิของเจ้าของสถานที่นั้นๆ และสนับสนุนให้มีการเข้ามสถานที่ทางศาสนาโดยปราศจากอคติต่อความจำเป็นในการเคารพบูชาตามปกติ

3. ควรนำเงินรายได้ที่ได้จากการให้เยี่ยมชมสถานที่และอนุสาวรีย์ทางวัฒนธรรมอย่างน้อยบางส่วนมาใช้ในการบำรุงรักษา คุ้มครอง พัฒนา และจัดตกแต่งสถานที่มรดกนั้นๆ
4. ควรมีการจัดวางแผนกิจกรรมการท่องเที่ยวให้เอื้อต่อความอยู่รอดและความเพียงพอของผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรม งานฝีมือ และชนบทประเพณีพื้นบานที่มีการสืบทอดกันมาช้านาน แทนที่จะทำให้สิ่งเหล่านี้ค่อยๆ สูญหายหรือถูกกลืนไป

(ข้อที่ 4)

Article 4

Tourism, a user of the cultural heritage of mankind and contributor to its enhancement

1. Tourism resources belong to the common heritage of mankind; the communities in whose territories they are situated have particular rights and obligations to them;
2. Tourism policies and activities should be conducted with respect for the artistic, archaeological and cultural heritage, which they should protect and pass on to future generations; particular care should be devoted to preserving and upgrading monuments, shrines and museums as well as archaeological and historic sites which must be widely open

to tourist visits; encouragement should be given to public access to privately-owned cultural property and monuments, with respect for the rights of their owners, as well as to religious buildings, without prejudice to normal needs of worship;

3. Financial resources derived from visits to cultural sites and monuments should, at least in part, be used for the upkeep, safeguard, development and embellishment of this heritage;
4. Tourism activity should be planned in such a way as to allow traditional cultural products, crafts and folklore to survive and flourish, rather than causing them to degenerate and become standardized;

การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศและชุมชนที่เป็นเจ้าบ้าน

1. ประชาชนในท้องถิ่นควรเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในกิจกรรมการท่องเที่ยวและเข้ามามีส่วนร่วมอย่างเสมอภาคในผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมที่เกิดจากการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการช่วยสร้างงานทั้งทางตรงและทางอ้อม
2. การนำนโยบายการท่องเที่ยวมาใช้ควรช่วยส่งผลให้ประชาชนในเขตพื้นที่ที่มีการท่องเที่ยวมีมาตรฐานการครองชีพที่ดีขึ้น สอดคล้องความเป็น การวางแผน และแนวทางการสถาปนา และการดำเนินงานของ โรงแรมที่พัก สำหรับนักท่องเที่ยว ควรมุ่งเน้นที่จะให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในเชิงเศรษฐกิจและสังคม ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ที่ซึ่งมีความชำนาญเท่าๆ กัน และควรคำนึงถึงแรงงานท้องถิ่นมาเป็นอันดับแรก

3. ควรให้ความเอาใจใส่เป็นพิเศษกับปัญหาบางประการในเขตพื้นที่ที่เป็นชายทะเลและเกาะ เขตเทือกเขาหรือเขตชนบทที่ปราศจากการคุ้มครองที่ซึ่งการท่องเที่ยวให้โอกาสที่หายากในอันที่จะนำไปสู่การพัฒนา เนื่องจากช่องทางในการเลือกที่พบบ้างดั้งเดิมถดถอยลง
4. ผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญในเรื่องการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักลงทุนซึ่งอยู่ภายใต้กฎระเบียบต่างๆ ที่ทางรัฐเป็นผู้กำหนด ควรทำการศึกษาล่วงหน้าถึงผลกระทบของโครงการการพัฒนาของคนที่มีต่อสิ่งแวดล้อม และสามารถแวดล้อมตามธรรมชาติ และควรให้ข้อมูลเกี่ยวกับโครงการของตนในขนาดตลอดจนผลกระทบที่จะเกิดขึ้น พร้อมทั้งพูดคุยกับประชาชนที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับโครงการดังกล่าว ด้วยวิธีการที่โปร่งใสและยึดตามข้อเท็จจริง

(ข้อที่ 5)

Article 5

Tourism, a beneficial activity for host countries and communities

1. Local populations should be associated with tourism activities and share equitably in the economic, social and cultural benefits they generate, and particularly in the creation of direct and indirect jobs resulting from them;
2. Tourism policies should be applied in such a way as to help to raise the standard of living of the populations of the regions visited and meet their needs; the planning and architectural approach to and operation of tourism resorts and accommodation should aim to integrate them, to the extent possible, in the local economic and social fabric; where skills are equal, priority should be given to local manpower;

3. Special attention should be paid to the specific problems of coastal areas and island territories and to vulnerable rural or mountain regions, for which tourism often represents a rare opportunity for development in the face of the decline of traditional economic activities;
4. Tourism professionals, particularly investors, governed by the regulations laid down by the public authorities, should carry out studies of the impact of their development projects on the environment and natural surroundings; they should also deliver, with the greatest transparency and objectivity, information on their future programs and their foreseeable repercussions and foster dialogue on their contents with the populations concerned;

ภาระหน้าที่ของผู้มีส่วนได้เสีย ในการพัฒนาการท่องเที่ยว

1. ผู้ประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยวมีภาระหน้าที่ที่จะให้ข้อมูลตามจริงและอย่างตรงไปตรงมาแก่นักท่องเที่ยว เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว สภาพการเดินทาง มารยาทของเจ้าบ้าน และสภาพที่พักอาศัย ผู้ประกอบอาชีพฯ ต้องแน่ใจได้ว่าก็ความต่างๆ ในสัญญาที่เสนอต่อลูกค้าสามารถเข้าใจได้โดยง่าย ในเรื่องเกี่ยวกับลักษณะ ราคา และคุณภาพ ของการบริการที่ผู้ประกอบอาชีพฯรับเป็นผู้จัดหาให้แก่ลูกค้า รวมทั้งในเรื่องของเงินชดเชยที่ผู้ประกอบอาชีพฯ จะสามารถจ่ายให้ได้ในกรณีที่เกิดข้อผิดพลาด เป็นฝ่ายที่กระทำผิดสัญญาฝ่ายเดียว
2. ผู้ประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยวควรเท่าที่การท่องเที่ยวต้องพึ่งพาคนกลุ่มนี้ ควรจะแสดงความห่วงใย โดยการร่วมมือกับผู้มีอำนาจของรัฐ ในเรื่องของความมั่นคงปลอดภัย การป้องกันอุบัติเหตุ การคุ้มครองสุขภาพ

และความปลอดภัยของอาหารต่อผู้ที่ใช้บริการของผู้ประกอบอาชีพฯ ในท้องถิ่นเดียวกันนี้ผู้ประกอบอาชีพฯ ต้องมั่นใจว่ามีระบบการคุ้มครองประกันภัยอยู่อย่างเหมาะสม ผู้ประกอบอาชีพฯ ควรรับทำหน้าที่ในการแจ้งเหตุต่างๆ ตามที่กฎระเบียบในประเทศกำหนดไว้ และควรจ่ายค่าชดเชยในจำนวนที่เป็นธรรมในกรณีที่เกิดการละเมิดภาระหน้าที่ตามข้อสัญญา

3. ผู้ประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยว ควรเท่าที่การท่องเที่ยวต้องอาศัยคนกลุ่มนี้ ควรมีส่วนร่วมในการช่วยตอบสนองความต้องการทางด้านวัฒนธรรมและทางศาสนาของนักท่องเที่ยว และอนุญาตให้เขาเหล่านั้นปฏิบัติกิจวัตรทางศาสนาได้ในขณะที่ท่องเที่ยว
4. ผู้มีอำนาจของทางรัฐในประเทศผู้ผลิตนักท่องเที่ยว และในประเทศเจ้าบ้าน และผู้ประกอบอาชีพฯที่เกี่ยวข้อง ควรจะต้องแน่ใจได้ว่ามีกลไกต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับการส่งตัวนักท่องเที่ยวกลับประเทศ ในกรณีที่เกิดการล้มละลายของบริษัทที่จัดการท่องเที่ยวขึ้น

(ข้อที่ 6)

Article 6

Obligations of stakeholders in tourism development

1. Tourism professionals have an obligation to provide tourists with objective and honest information on their places of destination and on the conditions of travel, hospitality and stays; they should ensure that the contractual clauses proposed to their customers are readily understandable as to the nature, price and quality of the services they commit themselves to providing and the financial compensation payable by them in the event of a unilateral breach of contract on their part;
2. Tourism professionals, insofar as it depends on them, should show concern, in co-operation with the public authorities, for the security and safety, accident prevention, health protection and food safety of those who seek their

services; likewise, they should ensure the existence of suitable systems of insurance and assistance; they should accept the reporting obligations prescribed by national regulations and pay fair compensation in the event of failure to observe their contractual obligations;

3. Tourism professionals, so far as this depends on them, should contribute to the cultural and spiritual fulfillment of tourists and allow them, during their travels, to practice their religions;
4. The public authorities of the generating States and the host countries, in cooperation with the professionals concerned and their associations, should ensure that the necessary mechanisms are in place for the repatriation of tourists in the event of the bankruptcy of the enterprise that organized their travel;

5. รัฐบาลมีสิทธิและมีหน้าที่ โดยเฉพาะในเวลาวิกฤตที่จะให้ข้อมูลแก่ประชาชนของตนเกี่ยวกับสถานการณ์ยุ่งยาก หรือแม้กระทั่งภัยอันตรายที่ประชาชนของตนอาจจะเผชิญในระหว่างท่องเที่ยวอยู่นอกประเทศ อย่างไรก็ตามรัฐบาลมีหน้าที่ความรับผิดชอบที่จะให้ข้อมูลดังเช่นที่ว่าโดยปราศจากอคติต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศเจ้าบ้าน และปราศจากความลำเอียงต่อผลประโยชน์ของผู้ดำเนินงานในประเทศตน ดังนั้นเนื้อหาข้อมูลคำเตือนในเรื่องการเดินทางจึงควรจะมีการหารือกับผู้มีส่วนอำนาจหน้าที่ในประเทศเจ้าบ้าน และนักวิชาชีพที่เกี่ยวข้องเป็นการล่วงหน้าก่อน คำเตือนที่เขียนขึ้นควรเป็นไปตามสัดส่วนของความรุนแรงของสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และจำกัดอยู่เฉพาะเขตพื้นที่ที่มี

ความไม่มั่นคงปลอดภัยเกิดขึ้น คำเตือนดังกล่าวควรมีการแก้ไขหรือยกเลิกทันทีที่สถานการณ์กลับเป็นปกติ

6. บรรดาหนังสือพิมพ์ โดยเฉพาะที่รายงานข่าวเกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยเฉพาะ และข่าวสารผ่านสื่อฯ รวมทั้งสื่อสมัยใหม่ที่เป็นแบบอิเล็กทรอนิกส์ ควรต้องเสนอข้อมูลที่ถูกต้องและอย่างมีสมมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์และสถานการณ์ต่างๆ ที่อาจมีผลต่อจำนวนนักท่องเที่ยว หนังสือพิมพ์ควรให้ข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้แก่ผู้ใช้บริการด้านการท่องเที่ยว เทคโนโลยีสมัยใหม่สำหรับการคมนาคมสื่อสารและการทำธุรกิจอิเล็กทรอนิกส์ก็ควรนำมาใช้เพื่อวัตถุประสงค์เดียวกันนี้ สื่อต่างๆ ไม่ควรส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อการบริการทางเพศไม่ว่าจะโดยวิธีใดๆ ก็ตาม

5. Governments have the right – and the duty – especially in a crisis, to inform their nationals of the difficult circumstances, or even the dangers they may encounter during their travels abroad; it is their responsibility however to issue such information without prejudicing in an unjustified or exaggerated manner the tourism industry of the host countries and the interests of their own operators; the contents of travel advisories should therefore be discussed beforehand with the authorities of the host countries and the professionals concerned; recommendations formulated should be strictly proportionate to the gravity of the situations encountered and confined to the geographical areas where the

insecurity has arisen; such advisories should be qualified or cancelled as soon as a return to normality permits;

6. The press, and particularly the specialized travel press and the other media, including modern means of electronic communication, should issue honest and balanced information on events and situations that could influence the flow of tourists; they should also provide accurate and reliable information to the consumers of tourism services; the new communication and electronic commerce technologies should also be developed and used for this purpose; as is the case for the media, they should not in any way promote sex tourism;

สิทธิในการท่องเที่ยว

1. ความสามารถที่จะได้สำรวจและได้รับความเพลิดเพลินจากทรัพยากรต่างๆ บนโลกด้วยตนเองเป็นสิทธิที่ผู้อาศัยบนโลกนี้ทุกคนมีอยู่เท่าเทียมกัน การเดินทางท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศที่เพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ ควรนับเป็นสิ่งที่หนึ่งทีแสดงให้เห็นได้ดีที่สุดถึงเวลาว่างที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และไม่ควรถ้าการขัดขวางแต่อย่างใด
2. สิทธิสากลในเรื่องการท่องเที่ยวจะต้องถือเป็นสิทธิในการพักผ่อนและผ่อนคลาย ซึ่งหมายความรวมถึงการจำกัดเวลาทำงานให้เป็นไปอย่างเหมาะสม และการได้มีวันหยุดเป็นช่วงๆ โดยที่ได้รับเงินเดือนหรือ

ค่าจ้าง ซึ่งมีการรับรองในข้อที่ 24 ของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และข้อที่ 7d ในข้อตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม

3. ควรมีการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อสังคม โดยเฉพาะการท่องเที่ยวสัมพันธ์ (Associative Tourism) ซึ่งอำนวยความสะดวกในการพักผ่อนหย่อนใจ การเดินทาง และวันหยุดพักผ่อนในวงกว้างขวางขึ้น และควรได้รับการสนับสนุนจากผู้มีอำนาจของรัฐ
4. ควรส่งเสริมและอำนวยความสะดวกแก่การท่องเที่ยวสำหรับครอบครัว เยาวชน นักเรียน ผู้สูงอายุ และผู้มีความบกพร่องในด้านต่างๆ

(ข้อที่ 7)

Article 7

Right to tourism

1. The prospect of direct and personal access to the discovery and enjoyment of the planet's resources constitutes a right equally open to all the world's inhabitants; the increasingly extensive participation in national and international tourism should be regarded as one of the best possible expressions of the sustained growth of free time, and obstacles should not be placed in its way;
2. The universal right to tourism must be regarded as the corollary of the right to rest and leisure, including reasonable

limitation of working hours and periodic holidays with pay, guaranteed by Article 24 of the Universal Declaration of Human Rights and Article 7.d of the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights;

3. Social tourism, and in particular associative tourism, which facilitates widespread access to leisure, travel and holidays, should be developed with the support of the public authorities;
4. Family, youth, student and senior tourism and tourism for people with disabilities, should be encouraged and facilitated;

เสรีภาพในการเดินทางของนักท่องเที่ยว

1. ภายใต้กฎหมายในประเทศและระหว่างประเทศ นักท่องเที่ยวและผู้มาเยือนควรได้รับประโยชน์จากเสรีภาพในการเดินทางไปยังที่ต่างๆ ภายในประเทศ และในการเดินทางจากรัฐหนึ่งไปยังอีกรัฐหนึ่ง ตามข้อที่ 13 ของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน นักท่องเที่ยวและผู้มาเยือน มีสิทธิที่จะเดินทางไปแคว้นหรือเข้าพักในสถานที่อื่น มีสิทธิที่จะท่องเที่ยวและเดินทางไปยังสถานที่ทางวัฒนธรรมต่างๆ โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติและพิธีรีตองที่มากเกินความเหมาะสม
2. นักท่องเที่ยวและผู้มาเยือนมีสิทธิที่จะใช้วิธีการคมนาคมสื่อสารในรูปแบบใดๆ ที่มีอยู่ทั้งภายในและภายนอก และควรได้รับประโยชน์จากการบริการที่รวดเร็วและสะดวกในเรื่องที่เกี่ยวกับสุขภาพ กฎหมาย และการบริหารส่วนท้องถิ่น และมีเสรีภาพที่จะติดต่อตัวแทนสูงสุดของประเทศบ้านเกิดของตน โดยเคารพต่อสัญญาระหว่างประเทศทางการทูตที่มีผลบังคับใช้
3. นักท่องเที่ยวและผู้มาเยือนควรได้รับประโยชน์จากสิทธิเดียวกับที่ประชาชนในประเทศเจ้าบ้านได้รับ

ในเรื่องของการเก็บรักษาข้อมูลส่วนตัวและข้อมูลที่เกี่ยวข้องเป็นความลับ โดยเฉพาะเมื่อมีการจัดเก็บข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์

4. ขั้นตอนการปฏิบัติในการบริหารที่เกี่ยวข้องกับการข้ามแดนไม่ว่าจะเป็นการทำไปตามอำนาจหน้าที่ของรัฐ หรือเป็นผลจากข้อตกลงระหว่างประเทศ เช่น การยกวีซ่า หรือขั้นตอนทางการศุลกากรและการตรวจสุขภาพ ควรมีการนำมาดัดแปลงเท่าที่เป็นไปได้ เพื่อก่อให้เกิดเสรีภาพอย่างสูงสุดในการเดินทางและการท่องเที่ยวในต่างประเทศ ควรมีการส่งเสริมให้มีการทำสัญญาหรือข้อตกลงระหว่างกลุ่มประเทศต่างๆ ที่จะทำให้ขั้นตอนในการปฏิบัติดังกล่าวนั้นเหมือนกัน และสะดวกรวดเร็ว ควรค่อยๆ กำจัดหรือปรับปรุงภาษีและบางประการที่เป็นภาระของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวหรือที่บั่นทอนศักยภาพในการแข่งขันของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
5. เท่าที่สภาพทางเศรษฐกิจของประเทศบ้านเกิดของนักท่องเที่ยวจะอนุญาต นักท่องเที่ยวควรมีสิทธิจะแลกเปลี่ยนตราต่างประเทศที่จำเป็นสำหรับการท่องเที่ยวได้เป็นจำนวนสูงสุดตามข้อกำหนด

(ข้อที่ 8)

Article 8

Liberty of tourist movements

1. Tourists and visitors should benefit, in compliance with international law and national legislation, from the liberty to move within their countries and from one State to another, in accordance with Article 13 of the Universal Declaration of Human Rights; they should have access to places of transit and stay and to tourism and cultural sites without being subject to excessive formalities or discrimination;
2. Tourists and visitors should have access to all available forms of communication, internal or external; they should benefit from prompt and easy access to local administrative, legal and health services; they should be free to contact the consular representatives of their countries of origin in compliance with the diplomatic conventions in force;
3. Tourists and visitors should benefit from the same rights as the citizens of the country visited concerning the confidentiality of

the personal data and information concerning them, especially when these are stored electronically;

4. Administrative procedures relating to border crossings whether they fall within the competence of States or result from international agreements, such as visas or health and customs formalities, should be adapted, so far as possible, so as to facilitate to the maximum freedom of travel and widespread access to international tourism; agreements between groups of countries to harmonize and simplify these procedures should be encouraged; specific taxes and levies penalizing the tourism industry and undermining its competitiveness should be gradually phased out or corrected;
5. So far as the economic situation of the countries from which they come permits, travelers should have access to allowances of convertible currencies needed for their travels;

สิทธิของแรงงาน และผู้ประกอบการในอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว

1. สิทธิขั้นพื้นฐานของผู้ที่ทำงานในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและกิจกรรมอื่นที่เกี่ยวข้องซึ่งได้รับเงินเดือนจากนายจ้าง หรือที่เป็นนายจ้างของตัวเองนั้น ควรจะได้รับการรับรองภายใต้การควบคุมดูแลขององค์กรบริหารจัดการส่วนท้องถิ่นและส่วนกลาง ทั้งภายในประเทศบ้านเกิดของนักท่องเที่ยวและภายในประเทศเจ้าบ้าน โดยควรต้องให้ความเอาใจใส่เป็นพิเศษ เนื่องจากมีข้อจำกัดบางประการโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกิดจากการทำงานของคนกลุ่มนี้ขึ้นอยู่กับฤดูกาล การที่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีอยู่ทั่วโลก และการที่งานในลักษณะนี้ต้องอาศัยความยืดหยุ่นของคนกลุ่มนี้
2. คนทำงานที่รับเงินเดือนจากนายจ้าง และที่เป็นนายจ้างของตัวเองในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและกิจกรรมอื่นที่เกี่ยวข้องนั้นมีสิทธิและหน้าที่ที่จะได้รับการฝึกอบรม

ขั้นต้นที่เหมาะสมและอย่างต่อเนื่อง คนกลุ่มนี้ควรได้รับการคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ ความไม่มั่นคงของงานควรจะจำกัดให้มีน้อยที่สุดเท่าที่กระทำได้ สถานภาพบางประการที่มีความเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในสังคมควรเสนอให้เฉพาะกับผู้ที่ทำงานตามฤดูกาลในภาคอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

3. บุคคลหรือนิติบุคคลใดๆ หากมีความสามารถความเชี่ยวชาญที่จำเป็นสำหรับการท่องเที่ยวแล้ว ควรจะมีสิทธิที่จะประกอบอาชีพใดๆ ในด้านการท่องเที่ยวภายใต้กฎหมายในประเทศที่ใช้อยู่ ผู้ประกอบการและผู้ลงทุน โดยเฉพาะในธุรกิจขนาดย่อมและปานกลาง ควรจะมีสิทธิที่จะเข้าสู่ภาคการท่องเที่ยวได้อย่างเสรีโดยมีข้อจำกัดทางการบริหารจัดการและทางกฎหมายให้น้อยที่สุด
4. โอกาสในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างผู้บริหารธุรกิจและคนงานจากประเทศต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่

(ข้อที่ 9)

Article 9

Rights of the workers and entrepreneurs in the tourism industry

1. The fundamental rights of salaried and self-employed workers in the tourism industry and related activities, should be guaranteed under the supervision of the national and local administrations, both of their States of origin and of the host countries with particular care, given the specific constraints linked in particular to the seasonality of their activity, the global dimension of their industry and the flexibility often required of them by the nature of their work;
2. Salaried and self-employed workers in the tourism industry and related activities have the right and the duty to acquire appropriate initial and continuous training; they should be given adequate social protection; job

insecurity should be limited so far as possible; and a specific status, with particular regard to their social welfare, should be offered to seasonal workers in the sector;

3. Any natural or legal person, provided he, she or it has the necessary abilities and skills, should be entitled to develop a professional activity in the field of tourism under existing national laws; entrepreneurs and investors – especially in the area of small and medium-sized enterprises – should be entitled to free access to the tourism sector with a minimum of legal or administrative restrictions;
4. Exchanges of experience offered to executives and workers, whether salaried or not, from different countries, contributes to foster the development

ได้รับเงินเดือนหรือไม่จะเป็นปัจจัยช่วยให้เกิดการพัฒนาศักยภาพกรรมการท่องเที่ยวของโลก กิจกรรมในทำนองดังกล่าวควรได้รับการอำนวยความสะดวกให้มากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ ทั้งนี้ภายใต้กฎหมายภายในประเทศและสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

5. ด้วยความที่การท่องเที่ยวเป็นปัจจัยที่ไม่สามารถหาสิ่งอื่นมาทดแทนได้ ในการนำไปสู่ความเป็นปึกแผ่นเดียวในการพัฒนาและการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องของการแลกเปลี่ยนต่างๆ ระหว่างประเทศ บริษัทนานาชาติทางด้านอุตสาหกรรมกรรมการท่องเที่ยวไม่ควรที่จะดึงดวงผลประโยชน์จากตำแหน่งที่ของตน บริษัทนานาชาติฯ ควรหลีกเลี่ยงที่จะกลายเป็นเครื่องมือในการยึดเยียดแบบอย่าง ทางสังคมและทางวัฒนธรรม

ที่แปลกปลอมให้แก่ชุมชนเจ้าบ้าน และเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับเสรีภาพในการลงทุนและการทำธุรกิจ การค้าซึ่งควรต้องเป็นที่ยอมรับอย่างเต็มที่ บริษัทนานาชาติฯ ควรเข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น และหลีกเลี่ยงที่จะลดยกผลประโยชน์ต่างๆ ที่ตนสร้างขึ้นให้กับเศรษฐกิจของประเทศที่ตนเข้าไปทำธุรกิจ ด้วยการส่งผลกำไรที่บริษัทฯ ได้กลับไปยังประเทศของตนมากเกินไป

6. การร่วมงานกันและการมีสัมพันธภาพที่สมดุลระหว่างบริษัทต่างๆ ของประเทศผู้ผลิตนักท่องเที่ยวและของประเทศเจ้าบ้านจะเป็นปัจจัยที่จะนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีความยั่งยืน และการกระจายผลประโยชน์ที่ได้จากการพัฒนาอย่างเสมอภาค

of the world tourism industry; these movements should be facilitated so far as possible in compliance with the applicable national laws and international conventions;

5. As an irreplaceable factor of solidarity in the development and dynamic growth of international exchanges, multinational enterprises of the tourism industry should not exploit the dominant positions they sometimes occupy; they should avoid becoming the vehicles of cultural and social models artificially imposed on the host communities; in

exchange for their freedom to invest and trade which should be fully recognized, they should involve themselves in local development, avoiding, by the excessive repatriation of their profits or their induced imports, a reduction of their contribution to the economies in which they are established;

6. Partnership and the establishment of balanced relations between enterprises of generating and receiving countries contribute to the sustainable development of tourism and an equitable distribution of the benefits of its growth;

**การปฏิบัติตามหลักการของระเบียบสากลว่าด้วย
จรรยาบรรณสำหรับการท่องเที่ยว**

1. ผู้มีส่วนได้เสียในการพัฒนาการท่องเที่ยวทั้งที่เป็นภาครัฐและภาคเอกชน ควรให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตามหลักการต่างๆ เหล่านี้ และคอยสอดส่องติดตามให้มีการนำไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ
2. ผู้มีส่วนได้เสียในการพัฒนาการท่องเที่ยวควรตระหนักถึงบทบาทของสถาบันองค์กรต่างๆ ระหว่างประเทศ ซึ่งมีองค์กรการท่องเที่ยวสากลโลกเป็นองค์กรที่มีบทบาทสำคัญมากที่สุด และคำนึงถึง

องค์กรอิสระที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว การคุ้มครองสิทธิมนุษยชน สิ่งแวดล้อมหรือสุขภาพ ตามหลักการทั่วไปของกฎหมายระหว่างประเทศ

3. ผู้มีส่วนได้เสียดังกล่าวควรจะแสดงเจตนารมณ์ที่จะส่งต่อกรณีพิพาทใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำไปปฏิบัติและการตีความของระเบียบสากลว่าด้วยจรรยาบรรณสำหรับการท่องเที่ยว ให้แก่บุคคลที่สามที่เป็นกลางกันได้แก่ คณะกรรมการจรรยาบรรณการท่องเที่ยวสากล เป็นผู้ตัดสินไกล่เกลี่ย

(ข้อที่ 10)

Article 10

**Implementation of the principles of the
Global Code of Ethics for Tourism**

1. The public and private stakeholders in tourism development should cooperate in the implementation of these principles and monitor their effective application;
2. The stakeholders in tourism development should recognize the role of international institutions, among which the World Tourism Organization ranks first, and non-governmental organizations with competence in the field of tourism

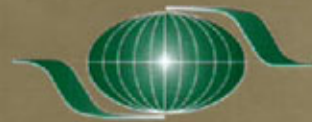
promotion and development, the protection of human rights, the environment or health, with due respect for the general principles of international law;

3. The same stakeholders should demonstrate their intention to refer any disputes concerning the application or interpretation of the Global Code of Ethics for Tourism for conciliation to an impartial third body known as the World Committee on Tourism Ethics.

องค์การการท่องเที่ยวโลก

เป็นองค์การระหว่างรัฐบาลเพียงแห่งเดียวที่ทำหน้าที่เป็นเวทีโลกสำหรับการหารือเกี่ยวกับนโยบายและประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการท่องเที่ยว โดยสมาชิกขององค์การฯ ประกอบด้วยประเทศและดินแดน จำนวน 144 แห่ง และสถาบัน/องค์กรต่างๆ จากภาครัฐและภาคเอกชน อีกกว่า 350 แห่งด้วยกัน ภารกิจขององค์การคือการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวให้เป็นเครื่องมือสำคัญที่จะนำมาซึ่งความเข้าใจอันดีและสันติภาพระหว่างชาติต่างๆ อีกทั้งนำไปสู่การพัฒนาทางเศรษฐกิจและการค้าระหว่างประเทศ

THE WORLD TOURISM ORGANIZATION

is the only intergovernmental organization that serves as a global forum for tourism policy and issues. Its Members include 144 countries and territories as well as over 350 Affiliate Members from the public and private sectors. WTO's mission is to promote and develop tourism as a significant means of fostering international peace and understanding, economic development and international trade.

www.world-tourism.org